

Φασουλής και Περικλέτος ό καθένας νέτος σκέτος.

Π. Τι σούλε μισοδόραδα νάβλεις νά με σκοτίσης ;
Φ. Τρέχουν σπουδαία πράγματα πού είναι νά σαστίσης.
Π. Ερέ τί μου λές ;
Φ. Γιά νά σ' ερώθ πριν φθάση τού Σαββάτου
αυτό θά 'πη πώς έγινε ό κόσμος άνω κάτω.
Π. Τι τρέχει ;
Φ. Σούπα, Περικλή, κι' εις φύλλα περασμένα
πώς ή 'Αντιπολίτευσις τά έχει σάν χαμένα,
πώς ό Τρικούπης έμεινε πολύ 'στην έξουσίαν
κι' έχόρτασαν οι φίλοι του από την παιδαίσιαν,
πώς θεωρώ επάναγκες όργηγορα νά πίσση
κι' ό Θεοδώρακης ν' άνέψη 'στην ίδική του θέσι,
πώς πρέπει κιά νά φάν ψωμί και ό άριστεροί,
διότι όσον, φίλε μου, ή πατρια προχωρεί
τόσον κι' έκείνοι ταραχήν παθαίνουν τών φρενών
και συνταράττουν θάλασσαν και γήν και ουρανόν.
'Εξ όλων τών δυστυχίων πού βλέπεις έν τη σφαίρα
ή πάντα μόνον φαίνεται και είναι χειρότερα,
κι' όταν έκ πείνης, Περικλή, τó χνδτό σου βρωμιά,
και ιερά και δσια ή γλώσσα βλασφημιά,
κι' άν λέγεται Τρικουπικός κι' άν ειπαι Δελιγγιάνης,
επίσκεσαι εις έξαψιν, δέν ξέρεις τί νά κάνης.
Σού ειπα πώς τά πράγματα έθόλωσαν έχάτω,
ό δέ όριζων φαίνεται μ' ήλεκτρισμόν γεμάτος,
σου ειπα πώς άγρίεψε τού Θεοδωρή τά κέρι,
σου ειπα ως 'στό κόκκαλο πώς ήλπε τó μαχαίρι,
και άν δέν προνοήσομεν νά φανε οι άργοί,
δού έξουσία νά γενούσι και δού Πρωθυπουργοί,
θά φαγωθούν τά κόρματα τού έθνους καθ' όδον
και 'στην Βουλήν τά αίματα θά τρέξουν κρουνηδόν.
Και τίποτε παράξενον ν' άκούσης μιά φορά
πώς έγινε εις την Βουλήν μεγάλη συμφορά
και νά ίδης τριγύρω σου τούς βουλευτάς κομμάτια
χωρίς παγίδα και μαλαά και μ' βγαλμένα μάτια,
άποθαμένους, πτώματα, έκτάξην κατά γής,
κι' επάνω των πλανώμενον τó φάσμα τής σφαγής.
Π. Ω! μνήσθητί μου, Κύριε...
Φ. Ών είναι παιτζε γέλα...
ή πάντα φέρνει πόλεμο, ή πάντα φέρνει τρέλλα.

Π. Είθε τοιαύτη συμφοράν ποτέ μου νά μήν πάθω...
μά λέγε μου τί έτρεψε και λαχταρώ νά μάθω.
Φ. Ήτον ήμέρα Σάββατον, πού κατά την Γραφήν
κατέπαυσε ό Σαββαϊού την κρίσιν την σοφην
και ειπε εις τόν άνθρωπον εόργηγορα γκρεμισού
και μ' 'βρωτα και βόσσαν νά βγάζης τó ψωμί σου,
κι' άν έκ νηστείας πρότερον ες σκελετός δέν μείνης
νά μή 'μπορής τού κράτους σου Πρωθυπουργός νά γίνης.
'Ήτον ήμέρα Σάββατον, πού βγαίνουν κι' οι πτωχοί,
και τάς 'Αθήνας έλουζε φιλή φιλή βροχή,
και ήταν σάν μουσταλευριά ή λάσπη άπλωμένη
και κάθε γάμπα έβλεπε και ράχη λασπωμένη,
κι' είδα πολλούς, βρέ Περικλή, κι' άνέβαιναν τρεχάτοι
'στού Καραπάνου τó 'ψηλό και πλούσιο παλάτι,
κι' έκεί τυχαίως έβραβα παρά γνωστόν μου βλάμη
ότι τούς γάμους μελετά της κόρης του νά κάνει.
'Ήτον ήμέρα Σάββατον και λάσπη ως 'στό γόνα
και ουτ' έπρόσμενε κανείς αιματηρόν άγώνα,
κι' έκάθησα εις την Βουλήν μετ' άδιαφορίας
ν' άκούσω την συζήτησιν γιά τάς Περιφέρειας.
Παντού γαλήνη, Περικλή, και διόλοιο τρικυμία
και καταγίδος πουθενά δέν έβλεπες σημετά.
'Έτσι ένφ ποντοπορείς ήσύχως έν γαλήνη
αίφνης βροχιά ό Αίολος και τούς άσπούς του λύνει
κι' εδύσκεσαι εις πέλαγους θαλάσσης άριστημένης
και πής 'στό φούντο αυτανδρος χωρίς νά τó προσμίενης.
'Ο Δελιγγιάνης όμιλεί με δύναμιν πνευμένου
και λέγει τόν Χαρίλαον τού έθνους δολοφόρον,
ό δέ Τρικούπης έξαφνα έν Ισχυρά φωνή
φωνάζει 'στους άριστερούς πώς τούς περιφρονεί,
πώς 'στάς άτασθαλίαις των άπάντησιν δέν δίδει
και θεωρεί τούς λόγους των μαρούλια με τó ζυδί.
Τότε δη τότε πάταγος και σάλος 'στην Βουλήν,
διότι δέν ήνέχθησαν τοιαύτην προσβολήν,
και ό καθείς άριστερός ως ταύρος έρμυκτό
και στόν Τρικούπη ριχόνται και τού φωνάζουν εκάτω.
'Αλλ' όμως ό Πρωθυπουργός δέν τó κουρεί καθόλου,
και τότε πλέον άφρισαν έκ τού μεγάλου χόλου
και ή Βουλή όλόκληρος σηκώνεται 'στό πόδι
κι' άρπύστερα τά κέρατα συγκρούονται λυσσώδη,
κι' έκόχλαζαν άδιάκοπα τού καθενός τά στήθεια
καθώς κοιλάζουν 'στη φωτιά φασόλια ή ρεβίθια.
Κι' ό ένας τότε, Περικλή, όρμη επί τού άλλου
με πυρωμένους όφθαλμούς και λύσαν Καννιάλου,
έγω δέ μένω άπαθής 'στό θέαμα έκείνο,
κι' ό Φιλέσσαι πέφτει άγριος 'στόν Τζάννε τού Λατίνο,
ό Τζάννης δέ Λατίσιτι 'στόν Φιλέσσαν άπαντά.
ό Σάκης δέ ό νεαρός έποιον εορτή σκουντά.
ένφ δ' ό άερόλιθος ένοκίηται άπ' επάνω
φαρδός πλατός καταρακυλά κοντά 'στόν Καραπάνο,
κι' ό Καραπάνος έντρομος τού ρουχό του νιάζει
και 'στην Βουλήν διάλωσον 'στόν Πρόεδρον φωνάζει.
Ού μήν κι' ό Σωτηρόπουλος, ό Δεμονής τούτέτσι,
κι' αυτός ένός παλληκαρά την έφοδον ύπέστη,

Ὁ Δολοφόνος τοῦ Δεληγιάννη,
ὅπου μεγάλας ἀντάρας κάνει.

καί μ' ἔβην ὡς σουδάριον καί μέ φωνάς ἀγρίας
ἀμέσως τήν διάλυσιν ζητεῖ τῆς συνεδρίας.
Ἄλλὰ ἐν μέσῳ, Περικλῆ, τῆς θηριάδου πάλης
ὡς ἵππος οὐστρηλατιθεῖς ἐξώρμησε κι' ὁ Ράλλης,
πλήν εἰς τήν τόσῃν του ἔρμην μιά κουτρουδάλα κάνει
καί ῥίχνει κάτω τὸ κερί τοῦ γαύρου Δεληγιάννη,
κι' ἄλλοι δεῖν τοῦ θεοῦ νά κἀν τῆς μπαρμπέταις
γιά νά χαροῦν τῆς δεξιάς ἢ παστρικάς ρεμπέταις.

Π. Ὡ πόνοι δόσπονοι θνητῶν!...

Φ. Σικτὴρ καί σύ, χαμῆλην,
ὅπου μ' ἐπιφωνήματα μοῦ πέρνεῖς τὸ κεφάλι.

Π. Γιατί μέ 'βρίζεις, μασκαρά;

Φ. Δὲν πρέπει νά 'μῶλῃς,
ἀν θέλῃς ἔλῃν νά σοῦ 'πὼ τὴν μάχην τῆς Βουλῆς.
Βρυγμός δόδωνται, Περικλῆ, ὀλολυγμός καί θρήνος,
κι' ὁ Δεληγιάννης ἔρθιος σπρόνετα κι' ἐκεῖνος
κι' εἰρήν' ὄμῃν ἀναφωνεῖ καί τούρχεται νά κλαίῃ,
ὁ δὲ Δραγοῦμης σιγαλά εἰς τὸν Τρικοῦπην λέει:
«ἀμῶν, θά γίνῃ φονικό, γιὰ τὸ Θεὸ κατέβα,
ἀν τρέχῃ αἶμα Ἑλληνοσ' ὅσῃν καθεμῶ σου φλέβα».

Π. Καί ὁ Τρικοῦπης;

Φ. Ἔστεκε μπαστάνας εἰς τὸ βῆμα,
ἐνθὺ τριγύρω τῆς Βουλῆς ἐφόσκωνε τὸ κῆμα:
Ἄλλ' ὁ γενναῖος Γουλιμῆς φορᾶρε μιά πιστόλα
καί ἀπειλεῖ πᾶς σκέπτεται νά ρίξῃ μὲς ἴσά δια,
κι' ὁ Σκαλωσοδῆμος μὲ πολλοὺς ἀριστεροὺς μαλλόνει
κι' ἐμπρὸς ἴσά βῆμα τῆς Βουλῆς τὸ σῶμά του στηλόνει,
ὁ δὲ Κοκκέβης, Περικλῆ, ἐκεῖνο τὸ βλαμᾶκι,
τρεχάτος ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ Βαλσαμάκη,
καί πέρνει τὸ ταμπέρο του μὲ δύναμιν μεγάλην
γιὰ νά τοῦ εἶναι χρήσιμον εἰς ἀπαρτίαν ἄλλην.
Ὁδὸ μὴν κι' ὁ Κατσικόπουλος κοντὰ ἴσῳν Δεληγιάννη
μὲ τοῦ θυμοῦ του τὸς ἀπρὸς τρεῖς μπουρμπουλίθραις κά-
κι' ὁ κύριος Κοκουλέζας μαῖζι μὲ τὸν Λεβιθῆ [νει,
ἀλλάζει τρυφερότατον ἑλληνικὸν βρισότι,
κι' ὁ Νικολῆς ἀπὸ ἴψηλά μὲ ὄρεως χολῆν
τοξοῦει ἴσῳν Κοκουλέζαν γενναῖαν ἀπειλήν
καί νά τινάξῃ μελετᾶ τῶν δεξιῶν τὰς κάπας
καί γίνεταί ἡ μούρη του σὰν τὸ ξυδὸ τῆς φράπας»

ἐνθ' δὲ μαίνεται ἤγλα ὁ φλογερὸς ἀνάρτης
καὶ ὁ Ζουλοῦμης προχωρεῖ ἴσταν βουλευτὴν τῆς Ἀρτης
κί' ἀμέσως κἀβει τὸν πολὺν τοῦ Καραπάνου βήχα
καὶ ἀπειλεῖ ἴστα γένεα του νὰ μὴν ἀφήσῃ τρήχα,
κί' ἂν τοῦ Ζουλοῦμης μερικὸν δὲν ἔκοβαν τὴν φόρα
ὁ Καραπάνος ὁ πτωχὸς δὲν θάχε τρήχα τῶρα,
καὶ εἰχως γένεα ἠδὲλεπες κί' αὐτὸν τὸν κακομοῖρην
ἴστου κοριτσιου του τῆ χαρὰ, ποὺ ἦταν πανηγύρι.
'Ἄλλ' εἰς τὸ βήμα γίνεται δεινὸς ἀγὼν ἀκόμα,
καθὼς περὶ τοῦ Αἰαντος τὸ γιγαντιῶδες σῶμα,
καὶ ἐνθυσοῦμαι δὲ αὐτὸν τὸν πόλεμον πολλάνκις...
ἴσταν Κοσσονάκου προχωρεῖ ὁ εἰς Πετροπούλακῆς
κί' ὁ εἰς τοῦ ἄλλου ἀντικρὸν ὀρθοῦται λυσσαλέος
καθὼς ὁ Ἐκτωρ ὁ ἴνωστος κατὰ τοῦ Ἀχιλλεύου,
κί' ἐνθ' μπαροῦται δυνατὸ ἀπὸ παντοῦ μυρίζει
ὁ Θεοτόκης μὲ καλὸ τοῦς μαχητὰς χωρίζει,
ἀνήρ ἐγκρόπτων εἰς θερμὴν κί' ἐρωπίσσαν φύσιν
τοῦ Κάλχαντος τὸ ἔμπαιρον, τοῦ Νέστορος τὴν κρίσιν.
Δίδιτ' ἂν κί' ἔκειν' οἱ θεοὶ ἐπιμένοντο ἴστα χερίχα
τότε δὴ τότε θάθβαιναν πιστόλια καὶ μαχαίριχα
κί' ἀμέσως θὰ ἐγένετο τὸ βήμα χασακιῶ
κί' ἐγὼ ἠρώων ἀζήματα θὰ ἔτρεχα νὰ πιῶ.
Π. Ὡ φρέκη φρέκης!

Φ. Κί' ὁ Πλακάς ἀγρίφη συνάμα
καὶ σὴν νὰ μοῦ ἐφάνηκε πὸς ἀστραφὴ μὴ κίμα,
κί' ἐνθ' ἀντήχουν τῆς Βουλῆς τὰ πέριχα καὶ οἱ θόλοι
ἐπαρφεύσκωσα κί' ἐγὼ καὶ βγαζῶ τὸ πιστόλι,
καὶ τοῦ Ρικάνη, Περικλῆ, σημάδεψα τὴ σκούφια,
μὲ κάνει τσάφ ἢ πιστολιὰ κί' ἐπήγῃ εἰς τὰ κούφια.
Μαχόμενον ἐκτύπας τὸν ἕνα κί' ἄλλον βλάμην
στήθος πρὸς στήθος, Περικλῆ, παλάμην πρὸς παλάμην,
μαγκούραις, στόκι, δίκανα, λακτίσματα, σπρωξίδια,
φτυσίματα καὶ φάσκια καὶ κλασικὰ βρισίδια,
φτοῦ! νὰ χαθῆς, βρωμόσκυλο, φτοῦ σου καὶ σὺ, γουροῦνι,
κί' ὁ Πρέεδρος Ἀδερηνὸς ἐκτύπα τὸ κουδοῦνι
κί' ἀναθεμάτιζε κί' αὐτὸς μὲς ἴστου καυγὰ τὸ βρόντο
σὴν νάχε χάσει στὰ χαρτὰ πολλὸ μεγάλο πόντο.
Μὰ κί' ἢ Ροζοῦ ἐξώρμησε μ' ἕνα μακρὸν στυλέτο
καὶ πάλι τὸ πιστόλι μου φορέσῃ, Περικλέτο,
καὶ σημαδεῖω τῆς Ροζοῦς τὰ καταρὰ τσουλοῦφια,
ἀλλὰ κί' ἔκειν' ἢ πιστολιὰ ἐπήγῃ εἰς τὰ κούφια.
'Ἐνθ' δὲ τρέμων ἔστεκε ὁ ἐν τοῖς ἴσοις πρῶτος
ἀπὸ τὴν φόβου μοῦργου δυσδονομὸς τῆς κρῆτος,
κί' ἐνόμισαν, βρὲ Περικλῆ, πὸς ἔπεσε πιστόλι
καὶ φεύγουν μὲ τὰ τέσσερα οἱ πολεμάρχοι ἴσοι,
τὰ παλληκάρια τῆς Φακῆς καὶ τῆς Περιφερείας,
ποὺ ἐμαχίσθησαν δεινῶς ὑπὲρ ἐλευθερίας.

'Ἄλλ' ὁμοῦ φοβηθεῖς κί' ἐγὼ τὸν κρῆτον μου αὐτὸν
λάσχη εὐθὺς τὸ ἔκοβα μετὰ τῶν βουλευτῶν,
κί' οὔτε σταγμὴν δὲν ἔπαυα νὰ κίνω τὸ σταυρὸ μου
κί' ἄμα ἴστου στερῆμα ἔπεσα μ' ἐφάνη ἴστούδην μου
πὸς ἴσταν Βουλὴν ἐγένετο ἀγὼν ἐκ τοῦ συστάδην,
πολλὰ δὲ ἴσταιμι ψυχαὶ κατήρχοντο ἴσταν Ἄδην,
κί' ἐπυροβόλου παμπόλλοι ἀπὸ τὰ θεωρεῖα
κί' ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἢ Ροζοῦ καὶ καθεμιὰ κυρία,
καὶ γαταγάνια ἴγῃκανε καὶ πάλαις καὶ μαχαίραις
καὶ ἴσοι κατεσφάγησαν τοῦ ἔθνος οἱ πατέρες,
καὶ χιλιοὶ τραμπουκίρηδες ἐμπήκαν ἐκεῖ πέρα
καὶ τῶν πατέρων τῆς Βουλῆς ἐπήραν τὸν πᾶρα,
ἐταν δὲ πλέον ἀπ' αὐτοῦς δὲν ἔμεινε ρουθοῦνι
ὁ Πρέεδρος ἐσήμανε πενθίμως τὸ κουδοῦνι
καὶ ἴλθαν ἐξαπτέρυγα, παπάδες, φανοκρόρι,
καὶ ἀμαζ' ἐπερίμεναν ἀπ' ἐξῆς νεκροφόροι,
καὶ τὸ ἐβα τελετὴ νὰ γίνῃ ἐξαισία,
καὶ ἴσοι ἐκηδεύθησαν δαπάνη δημοσίε,
ἐγὼ δὲ ἀπελπίς θρηγῶν τὰ στέρη μου ἐκτύπων
καὶ λόγῳ ἐπιτάξιον εἰς τοῦς θανάτους εἶπον
καὶ πρὸν τελεσιόσω ἔγυνησα κί' ἴλθα νὰ φάω ὕλο...
Π. Ὁ τρῶμος μὲ παρέλυσε, τῆς τρῆς ἴστου ἄλλο φύλλο.

Πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν.

Κί' ἄλλον Ρωμῆ ὁ μὲ ἀρετὰ περίεργα γεμάτο
θὰ βγάλω τὴν Κυριακὴν καὶ δεῖ τὸ Σαββάτο.

Καὶ ὀλίγως ποιητικίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Παππαγεωργίου λαμπρὰ Γραμματικῆ
τῆς γλώσσης τῆς Ἀρχαίας μετὰ Συντακτικῶν...
πολύς ἀρχαῖος πλοῦτος εὐρίσκειται κί' ἐκεῖ
κί' ἢ δυόμιου δραχμῆς σὰς δὲν πάνε τοῦ κακοῦ.
Ἐκδοσις πρὸς ἐπιμένοντο πρὸς τῶν Σχολείων...
πωλεῖται ἴσταν Ἐστίας τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Φωκὸλ, γραβῆταις διαλεκταῖς, διάφορα καπέλα
τοῦ Δίνου, Μπένετες καὶ Λαβῆλ, ποὺ εἶναι μὴ τρέλλα,
ρεπούμπλικας ἀνάμικαις, μπατσούνια, μανικέτια,
στολιδία ἴσοι τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα καμπαέτια,
ἴσοι τῆς ὄρας πράγματα καὶ ἀλθῆθος ὄρατα,
πωλοῦνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασιλῆ τοῦ Κασοῦνι,
ὅπου εὐρίσκειται κοντὰ εἰς τὴν Καπνικαρία,
κί' ἂς τρέψῃ μὲ τὰ τέσσερα τὸ κάθε κουφαῖδον.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν ὡς κάνω — πὸς ἴστου σπητῆ μου ἀνέβῃ.
στὴν Νεάπολιν ἀνάω, — κί' ἀπὸ τοῦδε συνοραεῖαι
μὲ Σενδοκεῖτον Σοῦνι, — θαῶ ἴστου λάδι, τρεῖς ἴστου ξύδι,

μὲ Χημειον, μὲ μὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὰ χίχα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίνη» τῆς καλῆς, — ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοινορτὸς πολὺς.